

Благодійність

За матеріалами інформаційних Агенцій та Інтернет – ресурсів

Серпень 2011 року

[Футболіст "Манчестер Сіті" передав свою віллу хворим дітям](#)

[Кому на руку благодійність?](#)

[Благодійність це найбільший вияв гуманності](#)

[Благодійність - це просто!](#)

[Гроші на благодійність, а не на круїзи – глядачі «Хто тут живе?»](#)

[Благодійність і Церква](#)

Футболіст "Манчестер Сіті" передав свою віллу хворим дітям

04.08.2011

Півзахисник "Манчестер Сіті" і збірної Англії Гарет Беррі показав на особистому прикладі, що зіркам англійського футболу не чужі співчуття, солідарність та благодійність. Він пожертвував дітям бідних сімей, які страждають від смертельно небезпечних хвороб, свою віллу на фешенебельному іспанському курорті Марбелья.

"Для мене велике задоволення пожертвувати мій літній будинок на благодійність, і тепер я з нетерпінням буду чекати дивовижних історій про те, як ці діти відпочили, а, може, й зцілилися", - сказав Гарет Беррі в інтерв'ю "The Sun".

"Гарет особливо не рекламував свій благородний вчинок, бо він хотів це зробити не заради самореклами, - додав представник клубу. - Це приголомшливий жест, особливо в наші дні, коли багатьох футболістів критикують за їх розгульний і марнотратний спосіб життя. Гравцям платять неймовірні гроші, вони це прекрасно знають, і це дуже підбадьорює, коли хтось із них ділиться з тими, кому в житті пощастило менше".

Свою віллу в затишному куточку фешенебельного району Пуерто-Банус Гарет Беррі передав дітям, які перебувають під крилом благодійної організації "Sun and Happiness", яку заснувала мати-одиначка Кім Вуд.

"Ми працюємо всього декілька місяців, але вже привернули до себе увагу багатьох англійських гравців і не тільки, - сказала Кім Вуд. - Гарет Беррі став першим, хто віддав свій літній будинок на добру справу, але я впевнена, що його приклад надихне багатьох інших зірок".

Серед тих, хто вже підтвердив свою майбутню участь у діяльності цього благодійного фонду, виявилися капітан "Мідлсбро" Меттью Бейтс і захисник "Вулверхемтона" Стівен Уорд.

http://gazeta.ua/articles/sport/_futbolist-manchester-siti-peredav-svoyu-villu-hvorim-dityam/393357

Кому на руку благодійність?

Наталія Каралкіна, студентка відділення журналістики УжНУ 05.08.2011

Понад 60 % опитаних закарпатців не довіряють благодійним організаціям.

Організації, що займаються благодійністю — явище не поодиноке. Останніми роками вони з'являються наче гриби після дощу. Сьогодні лише в Україні нараховується понад 70 тисяч об'єднань такого типу. При цьому, за даними британського незалежного фонду Charities Aid Foundation (CAF), ми залишаємося на останніх місцях у світовому рейтингу благодійності.

Як же бути з тими, котрі займаються благими діями на Закарпатті? Адже кількість подібних зареєстрованих тут формувань справді вражає — їх понад 300. Так стрімко розвиваються в нас хіба що фестивалі. Та результативність не цифрами вимірюється... Більшість таких організацій, на жаль, існують лише в реєстрі державних служб чи просто займаються ошуканством клієнтів. Через подібну практику ті, які справді хочуть чимось прислужитися суспільству, зустрічають спротив та недовіру населення. Один зі «свіжих» прикладів подібної недовіри можна було бачити під час збору коштів волонтерами в рамках всеукраїнської акції «Серце до серця». Цього року матеріальна допомога призначалася для закупівлі медичного обладнання дітям, хворим на цукровий діабет. Незважаючи на те, що фонд «Серце до серця» існує вже понад 5 років і при цьому щорічно проводить соціальні акції, роблячи вагомий внесок у вітчизняну медицину, багато хто закидував: «Що, знову комусь на новий автомобіль не вистачає?».

Опитування, проведене на сайті газети «РІО» rionews.com.ua, про те, чи готові закарпатці пожертвувати частину своїх коштів на допомогу благодійним організаціям, висвітлює, на жаль, цілком негативні результати. Понад 60 % опитаних узагалі не довіряють утворенням такого роду і категорично відмовляються надавати їм будь-яку матеріальну допомогу.

Люди насправді вірять тому, що чують на власні вуха. Не секрет, що українські мільйонери сьогодні мало не змагаються у вправності жертвувати рекордні суми на благодійні фонди, під чим мається на увазі передусім відмивання коштів. Підприємці заганяють у організацію частину своїх прибутків, щоб зменшити податок, а потім виводять кошти шляхом фіктивних чи напівфіктивних благодійних акцій.

Майже у всіх статутах та цільових орієнтирах подібних організацій ідеться про «...поліпшення матеріального становища малозабезпечених сімей, безробітних, інвалідів, сприяння соціальній реабілітації, розвитку науки, освіти, культури, охорони здоров'я...». Спеціалісти, компетентні в цій галузі, кажуть, що рецепт залучення коштів до фонду чи організації нескладний. По суті, потрібно лише показати зацікавлення з боку населення. Якщо відповідна програма є в зародковому стані, то вже подальше її життя буде обумовлене закордонними інвестиціями найрізноманітніших фондів і грантів. Хоча й від того, що самих організаторів згодом просто «кинуть на гроші», гарантії ніхто не дає.

СТАТИ «ЗАРЕЄСТРОВАНИМ ФІЛАНТРОПОМ» МОЖЕ Й ОДНА ЛЮДИНА

Процедура реєстрації вражає своєю спрощеністю. За вісім із половиною гривень за наявності всіх необхідних документів, навіть за одну добу, ваша організація може

долучитися до списку закарпатських благодійників. Навіть якщо вона складається з єдиної особи. Перед власне реєстрацією потрібно завірити документи в нотаріуса. Приблизна ціна таких послуг коливається в межах 110—150 грн. Наталія Петрик, приватний нотаріус, підтверджує, що зареєструвати подібну організацію неважко. «В пакет необхідних документів входить інформація про засновників, статут, заява. Ми лише засвідчуємо справжні підписи, які опісля перевірятимуться державним реєстратором. Раніше нотаріуси оформлювали ще й статут, але зі внесенням змін до законодавства, сьогодні у наші обов'язки входить лише створення та завірення заяви на реєстрацію. У ній ідеться про засновника, мету, зазначено юридичну адресу, керівний орган тощо», — каже Наталія.

Після цього потрібно навідати управління юстиції, а точніше сектор легалізації об'єднань громадян. Якщо проблем із документами не виникне, вас швидко зареєструють, якщо ж ні, тоді доведеться почекати, у найгіршому випадку — два місяці. Марія Козуб, в.о. завідувача сектора легалізації об'єднань громадян Головного управління юстиції на Закарпатті, каже, що благодійним організаціям відмовляють у реєстрації вкрай рідко, громадським трохи частіше. «Проблеми найчастіше виникають із двох причин. По-перше, якщо запропонована для організації чи фонду назва вже існує на Закарпатті. Для цього її перевіряємо за Єдиним реєстром всеукраїнських формувань. І по-друге, якщо немає всіх необхідних документів», — стверджує пані Марія.

До новоствореної організації, звичайно, не виникає майже жодних запитань. Початковий етап не потребує перевірки з боку державних служб. Найчастіше такий процес відбувається після того, як на рахунок організації потрапляють кошти. Після цього щоквартально до державних органів повинні надходити звіти про розпорядження матеріальними ресурсами. Однак практика показує, що суворого контролю за цільовим направленням грошей благодійні організації найчастіше вміло уникають.

Наприклад, ще не забулася афера, організована благодійним фондом «Полтава», учасників якого засуджено за шахрайство з понад 120 потерпілими, які віддали злочинцям майже 3 млн. грн. власних заощаджень. «Благодійники» були професіоналами — за 4 роки діяльності жодна людина не звернулася в міліцію, оскільки всі вони підпадали ще й під психологічний вплив.

На Закарпатті, на щастя, про такі гучні справи псевдоблагодійників не чули, хоча судові звернення з проханням про закриття осередків трапляються. Марія Козуб каже, що ліквідації через рішення суду наразі очікують фонди «Сяйво» та «Закарпатінвалідінвест». «Деякі організації самі звертаються з проханням ліквідувати осередок. Наприклад, нещодавно надійшла заява від Закарпатського відділення всеукраїнського благодійного фонду «Профдопомога», яке на підставі загальних зборів просить викреслити його з реєстру. У стані ліквідації наразі перебуває також громадське об'єднання «Екобезпека», — кажуть в управлінні юстиції.

ВІДНОВИТИ ЧЕСНЕ ІМ'Я БЛАГОДІЙНОСТІ...

Через діяння псевдоблагодійників нерідко страждають ті, хто справді хоче допомогти. Серед зовсім «свіжих» прикладів — будівництво чеським благодійним фондом «Віза» дитсадка на Великоберезнянщині. До того ж, це лише один із 15

проектів загальним кошторисом у 5 млн. крон, запланований чехами на цей рік. Позитивна співпраця вже тривалий час існує і в Міжгірському районі. Тут голландський благодійний фонд «Шошанаїму» вже понад три роки не тільки надає матеріальну допомогу різним верствам населення, а й будує житло для багатодітних сімей, ремонтує комплекс соціально-господарського призначення, а останнім часом і перекриває дах місцевої амбулаторії.

«Поняття благодійності як такої сьогодні, на жаль, повністю дискредитоване. Відновити його можна лише реальними справами небайдужих людей», — каже Ірина Коперльос, президент нерелігійної громадської організації «Християнська Місія духовного розвитку в країнах Східної Європи», котра вже на перших етапах існування стикнулася зі значною недовірою населення до проектів такого типу. «Першою програмою, яку ми запропонували реалізувати на Закарпатті, є екстрене будівництво дошкільних закладів у місті Ужгороді. Скажу відверто, наразі воно сприймається з певним застереженням. Хоча насправді ми лише хочемо зменшити ажіотаж, що сьогодні створюється в дитсадках через їхню неспроможність забезпечити всіх маленьких ужгородців освітою і подарувати місту ще один дошкільний заклад», — стверджує Ірина.

Членський внесок вступу до цієї організації складає 20 грн., якщо ж ви маєте можливість переказати більшу суму коштів, то «Місію» можна легко знайти в Інтернеті.

Юрист Микола Яцков каже, що довіряти благодійним організаціям чи ні — особиста справа кожного. «Тотожна ситуація виникає, коли ми несемо гроші до банку. Взагалі сьогодні діяльність фондів контролюється багатьма спеціальними органами. У європейських країнах існує партнерство між державою та благодійними організаціями. Нерідко сам уряд виступає донором відповідних програм, спрямованих на добрі діяння. Крім цього, у розвиток благодійності можна вигідно вкладати кошти великого бізнесу, бо в такий спосіб підприємці зменшують оподаткування власного майна. Це нагадує свого роду меценатство. В Україні такий процес лише набуває популярності, а на Закарпатті, тим більше, поки що недоцільно про нього говорити, бо тут розвинутий лише середній бізнес», — стверджує Микола.

В окремих випадках, коли мова йде про операцію чи інші невідкладні види медичної допомоги, перед людиною постає питання термінового пошуку матеріальних ресурсів. Хоч у статутах багатьох благодійних організацій вказується і такий напрям роботи, практика показує, що потребуючі частіше звертаються за допомогою до бізнесменів, самостійно поширюючи інформацію про своє горе серед різних верств населення. Отримати допомогу в такий спосіб набагато швидше, ніж підлягати огляду спеціальних комісій та морочити голову з документами благодійних організацій, які оцінюватимуть потрібність чи непотрібність надання вам коштів.

Нерідко прислужитися можуть і студенти. Як одна з найбільших соціальних груп, саме молодь є основою формування громадських організацій та опорою для ще слабко розвинутого, але вже наявного і на Закарпатті волонтерства.

Крістіна Шершун, випускниця УжНУ, вже понад два роки займається створенням дитячих свят. У реєстрі благодійних організацій Закарпаття назви «СонечОК» немає, зате хороших справ, які принесли дітям радість, в «архіві» цієї організації не

бракує. Одне з останніх свят, створене Крістіною та Павлом Худішем, з яких, власне, і складається організація, відбулося в реабілітаційному центрі «Дорога життя» у Міжнародний день захисту дітей. «Для того, щоб робити добрі справи, не обов'язково мати багато грошей. Ми завжди відгукуємося на запропоновані благодійні проекти. Якщо ж говорити про матеріальну винагороду, то паралельно ми займаємося організацією свят для приватних осіб. Адже кожна, навіть найменша вистава, організована для дітей, потребує пошиття костюмів, купівлі подарунків. Тому зрозуміло, що не відмовляємося від грошей, коли їх пропонують підприємці чи інші зацікавлені особи. Та насправді соціальна діяльність сьогодні майже повністю замінила комерційну», — стверджує Крістіна. В колі друзів її знають як фею, свою організацію вносити до реєстру офіційних не хоче, каже, що допомагати можна завжди, було би бажання

У підсумку хочеться наголосити, що хороших людей, які поки що не загубили та не продали свою віру у благодійність, на Закарпатті чимало. Підтвердженням цьому є їхні вчинки, безкорисливо зроблені для суспільства. Саме тому не довіряти всім без винятку благодійним організаціям не маємо права навіть попри існування фальшивого філантропства, яке нерідко проявляється як афери та шахрайство, пов'язане з відмиванням грошей. Благо-діяльність наразі залишається вагомою складовою будь-якого суспільства, що живе за умов демократичного режиму. Хочеться вірити, що благодійники й надалі вноситимуть свій вагомий внесок у справу загального добробуту і стабільності. Втім якщо вони, звичайно, вимірюватимуться не сторінками реєстру благодійних організацій, а передусім кількістю справ, здійснених на користь суспільства.

<http://www.rionews.com.ua/mixed/all/now/n11216181759>

Благодійність це найбільший вияв гуманності

11 серпня 2011

Цілком справедливим, як на мене, є твердження про те, що благодійність є найбільшим виявом гуманності. Щоб довести свою позицію, спочатку спробую розібратися в тому, що ж таке гуманність і в чому вона може виявлятися. На цьому ґрунті в мене з'явиться можливість піти далі й, по-перше, з'ясувати, чи дійсно благодійність є одним із виявів гуманності, і, по-друге, обґрунтувати те, що саме цей вияв є найбільшим, найзначущішим із-поміж інших. На мою думку, гуманність — це здатність однієї людини ставитися по-людськи до іншої. Ця здатність виявляється багато в чому, наприклад, у чуйності, повазі, любові до інших, умінні співпереживати їм, прощати їхні людські недоліки й вади. Гадаю, до переліку цих виявів беззастережно може бути віднесена й благодійність, адже безсумнівним можна вважати те, що гуманній людині конче має бути притаманна здатність робити добро іншим, яку й називають благодійністю.

У зв'язку з цим виникає питання: які ж є підстави стверджувати, що саме благодійність, а не якась інша здатність людини, є найвищим виявом гуманності? Відповідь на нього, гадаю, можна знайти, проаналізувавши різницю, наприклад, між чуйністю й благодійністю як характеристиками гуманної людини.

Яка ж це чуйна людина? Та, яка бачить біду іншого — й у неї болить серце за нього. Наприклад, чуйними можна назвати тих чоловіків і жінок, що, будучи свідками несправедливої обмови в суді Марусі Чурай, — головної героїні роману у віршах Ліни Костенко «Маруся Чурай», — щиро вболівали за дівчину. На жаль, благодійниками їх аж зовсім не назвеш: що користі, що вони поспівчували?

Похитали головами, пожурилися та й розійшлися... А на Марусю все так само чекає кара... Отже, безперечно маючи підстави відносити чуйність до виявів людського в людині, цю здатність усе ж не варто вважати найвищим виявом гуманності.

На мою думку, набагато ближче до істини ми будемо тоді, коли саме благодійність назвемо вершинним виявом гуманності. Аргументом на користь цього твердження є щонайменше те, що благодійність завжди є реальною справою — добровільною безкорисливою матеріальною, фінансовою, організаційною чи якоюсь іншою допомогою однієї людини чи групи людей іншій людині або групі людей, які такої допомоги потребують. Отже, на відміну від інших виявів, які, умовно кажучи, є пасивними реалізаціями гуманності, благодійність передбачає дієве ставлення людей одне до одного, спрямоване на підтримку тих і допомогу тим, хто цього потребує. Таке розуміння сутності благодійності й стверджує мене в думці, що саме ця здатність людської природи є найвищим виявом людського в цій природі.

Не просто поспівчувати, не просто любити, не просто бути добрим, а, відкинувши власні інтереси й проблеми, поспішати на допомогу іншим! Ось насправді людяний і людський крок, на який, на жаль, у реальному житті далеко не кожен здатний. Мабуть, саме тому благодійність завжди в народі вважалася й уважається вищою чеснотою, а ті, хто здатні на неї, здобуваються на щирі шану й пам'ять. Так, наприклад, «золотими літерами» в народній пам'яті записані імена Костянтина Острозького, Богдана Хмельницького, Івана Мазепи та багатьох інших. На кошти цих благодійників свого часу будувалися церкви й монастирі, друкувалися книги, рятувалися життя. Інші ж тисячі й тисячі благодійників, які колись ставали й нині продовжують ставати на шлях творення й примноження добра в цьому світі, також не забуваються: якщо не в людській пам'яті, то, я впевнена, на скрижалях Небесного Отця записана кожна справді людська справа...

Підсумовуючи все вищесказане, можу з упевненістю ствердити: благодійність дійсно є найбільшим виявом гуманності, бо саме завдяки цій людській здатності — безкорисливо прийти на допомогу іншим — у цьому світі не зникає добро.

<http://www.uznaem-kak.ru/>

<http://www.ridnemisto.net/blagodiinist/blagodiinist-ce-naibilshii-viyav-gumannosti.html>

Благодійність - це просто!

Автор М.Синьогуб Четвер, 11 серпня 2011

Житомирський міський центр соціальних служб для сім'ї та молоді звернувся до меценатів з проханням допомогти неповнолітнім Альберту та Евеліні Ткачукам житомирянам, які втратили годувальників, а їх вихованням та утриманням займається 75-річна бабуся. І от перші добрі починання. В цій історії слід відразу встановити істину: Альберт та Евеліна школярі. Мати в них померла, а батько

тишком-нишком усунувся від виконання своїх обов'язків, зник і з дітьми навіть не зустрічається.

Бабуся Олена Миколаївна Ми ненко всі турботи за виховання дітей взяла на себе. Їй не легко, невеличка пенсія, квартплата та ще й утримати двоє дітей, а тим більше підготувати їх до школи. І спеціалісти центру соціальних служб для молоді і взялися допомогти цій сім'ї.

Ольга Юрченко - директор Житомирського міського центру соціальних служб для сім'ї та молоді: « Ми юридично займаємося проблемами цієї сім'ї. Знаємо яка у них складна ситуація. Бабуся не спроможна утримати сама дітей. Ми співпрацюємо з батьками організаціями і маємо спілкування з Сергієм Форестом. Він нам жодного разу не відмовив, в якій ситуації ми до нього не зверталися».

Сергій Форест разом із Ольбертом і Евеліною пішов до магазину і діти самі собі обрали подарунки до школи – це і кросівки, і спортивні костюми.

Сергій Форест – благодійник: «Я вирішив якщо є можливість то чому ж не принести радість другим. І своїм поступком я хочу підтвердити те щоб і інші допомагали тим хто потребує допомоги».

Справді діти до впорядкування юридичних документів та отримання статусу державної опіки ще потребують допомоги і доречно було б, щоб знайшлися добрі люди і відгукнулися на цю добру справу.

<http://tvradiozt.com.ua/proekti/news/3680-2011-08-11-10-41-30.html>

Гроші на благодійність, а не на круїзи – глядачі «Хто тут живе?»

12 серпня 2011р.

Глядач програми «Хто тут живе?» порадив міському голові Тернополя Сергію Надалу, який був героєм передачі за 10 серпня, витратити гроші не на поїздки за кордон, а на добрі справи. З такою пропозицією звернувся невідомий дописувач в он-лайн спілкуванні зі студією, цитуємо: «Чи дозволені законом Ваші постійні круїзи за кордон? І чи не благородніше за витрачені на ці поїздки гроші (навіть, якщо це справді власні кошти, як Ви стверджуєте) зробити хоч якісь добрі справи для Тернополя і його мешканців?».

Як з'ясували журналісти проекту від початку своєї каденції пан Надал був у тринадцяти відрядженнях, три з яких за кордоном. За 9 місяців їздив до Польщі, Грузії, Болгарії, як каже сам міський голова, аби налагодити бізнесові зв'язки.

За даними тернопільської міської ради, на усі ці подорожі міський голова витратив 4060 гривень. (Це при тому, що лише вартість одного перельоту в Болгарію і назад коштує не менше 5 000 гривень). На що тернопільський голова відповів: «Скажіть це добре чи погано, що я витратив тільки 4 тисячі грн».

«Справа в тому, що ви летіли з бізнесменами. І є підозра: чи потім їм не треба буде віддячувати земельними ділянками, чи ще чимось», -- зауважив ведучий програми Дмитро Добродомов.

«Витратив бюджетні гроші - погано, зберіг – теж погано. Ви можете потім перевірити чи ці люди отримали щось»- відповів Сергій Надал.

За даними тернопільських журналістів за державний кошт Сергій Надал вже встиг побувати в Польщі, Грузії, Канаді, Болгарії та Італії.

Ведучий програми Дмитро Добродомов поцікавився, звідки пан Надал взяв гроші на поїздку до Ватикану. «Коли є домовленість зустрітися з першою особою з Папою Римським, то скільки б це не коштувало, кожен би на це погодився. Це була політична поїздка. У «Свободи» знайшлися кошти, щоб організувати цю поїздку».

«А в Канаду?», – запитав ведучий. «А в Канаду, ми поїхали на запрошення нашого партійного осередку», - відповів С. Надал.

Ще одного он-лайн дописувача Василя Швидкого зацікавило чи партійна економічна рада ВО «Свобода» допомогла тернополянам. «Ви пояснювали, що Вашу передвиборчу кампанію оплачувала економічна рада партії. Наведіть конкретні приклади, коли ця ж економічна рада допомогла вже громаді Тернополя, місту, яке Ви очолюєте?».

Загалом під час прямого ефіру надійшло 232 он-лайн листа. «Такого ажіотажу телеканал не очікував, адже така система спілкування запроваджена в програмі вперше», – розповідає ведучий програми Дмитро Добродомов.

Питання здебільшого надходили від тернополян і стосувалися господарки міста.

Он-лайн спілкування з програмою «Хто тут живе?» можливе під час прямого ефіру.

Щоб поставити запитання гостю студії, достатньо під час прямого ефіру передачі зайти на сайт tv.zik.ua/ або zik.ua/. Протягом усього ефіру там будуть активовані спеціальні банери, клікаєте на них, заповнюєте форму і пишете своє запитання, яке ведучий програми обов'язковозачитає в прямому ефірі. Або надсилайте запитання на електронну пошту програми hto.tut.zhuve@ziktv.com.ua

Звернутись до учасників програми можна за номером – 0 800 501 945.

Дивіться програму «Хто тут живе?» щосереди на телеканалі «ZIK» о 21:30.

<http://www.ziktv.com.ua/news/detail/2753>

Благодійність і Церква

Ефективність у благодійності

Які існують показники ефективної благодійної діяльності, чи може церква бути рушієм добротності та волонтерства? Наскільки важливі цінності у здійсненні допомоги іншим? На всі ці питання спробував відповісти керівник Бюро Української Греко-Католицької Церкви для зв'язків з органами державної влади о.Роман Небожук.

- Отче, чи можна стверджувати, що сьогодні Церква є одним із основних благодійників в країні?

Основна місія церкви не благодійництво, а проповідання Євангелія Небесного Царства, благовісті про спасіння, а благодійність і милосердя – це основоположні цінності християнства. «Бо все, що зробили Ви одному з найменших оцих, те Мені ви зробили» (Євангеліє від Матвія розділ 25, вірш 40). Церква, проповідуючи про Боже милосердя, з одного боку є ініціатором благодійництва у суспільстві, а з

іншого – сама є отримувачем благодійних коштів, бо живе на пожертви вірних. І, по-третє, вона сама безпосередньо займається благодійницькою діяльністю.

Так, для прикладу, минулої неділі (інтерв'ю записувалося 19 лютого. – прим. ред.) у Соборі святого Юра (у Львові. – прим. ред.) робили підсумки збірки пожертв за 2009 рік для потребувачих. Лише в цієї парафії вона сягнула близько 360 тисяч гривень – значне доповнення до «загальнонаціонального благодійного бюджету». Ці кошти були витрачені на лікування, підтримку малозабезпечених сімей, допомогу сиротинцям тощо. І подібне відбувається у кожній парафії нашої Церкви.

- Тобто Церква дає тонус благодійності?

Важко однозначно сказати, оскільки система оцінювання може бути різною. Адже ефективність не вимірюється лише сумою зібраних та витрачених коштів: скільки зібрав і скільки витратив. Тут важливо не забути про євангельський принцип, коли вдовина лепта значить більше ніж динарій багача.

Крім того благодійність проявляється по різному: на особистому рівні – співчуття, допомога; а ще це може бути – молитва, добре слово, порада, відвідування хворого у лікарні чи ув'язненого у тюрмі. Подібні види благодійності важко оцінити у числових вимірах.

II Міжнародна конференція Українського форуму благодійників, в який ми беремо участь є проявом позитивної тенденції – благодійність як вид суспільної діяльності сьогодні професіоналізується. УГКЦ репрезентована саме тими організаціями, які професійно займаються благодійністю, зокрема, Карітас України.

- Отче Романе, під час роботи секції «Підзвітність у благодійності», ви порушили питання цінностей у благодійній сфері. Чи зараз не спостерігається їхній брак, коли благодійність перетворюється на самоціль?

Звичайно, існує небезпека, що через професіоналізацію благодійництва цінності відходять на другий план. Досвід Церкви свідчить, що недостатньо звертати увагу на тих людей, яким ми надаємо допомогу, але й самі благодійники потребують нашої молитовної, моральної підтримки та заохоти.

Адже не завжди наслідком нашої благодійності є людська вдячність. Дуже часто благодійники зустрічаються з неадекватною поведінкою – упередженнями, звинуваченнями, грубістю з боку тих, кому вони допомагають.

Бували випадки, коли ми зустрічали непрозору систему звітності за використані кошти з боку установ, яким надавали благодійну допомогу (наприклад, дитячі будинки). Або з конкурентною напругою, коли декілька організацій діють в одній ті ж сфері та місцевості. Тому важливо, щоб визначальним імпульсом нашої активності була цінність, яка впливає з глибини людського серця. На цій основі підтримується і розвивається наша відданість справі, поза залежністю від того, чи будеш отримувати матеріальну нагороду або моральну сатисфакцію.

- Ви зауважили, що у галузі відбувається професіоналізація діяльності. Церква виховує в людях дух волонтерства, щоб вони займалися добродійністю не лише в рамках громади, а поширювали цей рух в інших сферах суспільного життя?

Тут я можу навести приклади діяльності організації підтримки неповноправних дітей «Віра і світло», чи співпрацю з всеукраїнським проектом щодо покращення

умов в інтернатах з вадами розумового розвитку. Завдяки співпраці УГКЦ з міжнародною організацією Sosires (Нідерланди), Всеукраїнською асоціацією інвалідів та Міністерством праці та соціальної політики України, благодійною організацією «Джерело» вдалося здійснити перепідготовку персоналу, який працює в цих інтернатах, покращити умови перебування і харчування дітей, запровадити сучасні реабілітаційні програми.

- Із розвитком громадського сектору в Україні постає питання субсидіарності – делегуванні благодійним організаціям соціальних функцій. Дивлячись на Карітас та інші структури, чи можна вже сьогодні передавати деякі повноваження, сприяючи зростанню самих організацій та покращенню рівню надавання послуг?

Це двосторонній процес. Питання субсидіарності також вимагає певного рівню готовності Церкви, церковних структур, соціальних працівників щодо відповідності державним стандартам, рівню освіти, психологічної чи спеціальної медичної підготовки.

З іншого боку, принцип субсидіарності (полягає в тому, що держава делегує частину своїх зобов'язань і повноважень громадянському суспільству) змінює сам формат взаємовідносин між державою і Церквою. У проекті Концепції державно-церковних відносин ми як раз говоримо про партнерство. Це не означає, що Церква буде перебирати на себе функції держави, навпаки, вона обирає служіння суспільству. Тут ідеться, наприклад, про нашу участь у тендерах – на рівні з іншими організаціями чи державними установами, по розвитку дитячих будинків сімейного типу, старечих домів, чи реалізації окремих програми з підготовки кадрів.

Власне субсидіарність і полягає у взаємодоповнюваності. Церква буде займатися соціальною роботою у тих сферах, де вона може зробити це ефективніше, застосовуючи власні ресурси як більш гнучка структура, яка пов'язана з місцевою громадою. Там де Церква є душею місцевої громади – ефективність соціальної роботи зростає у рази. Але, однозначно, що нам треба вчитися, бо сьогодні ще не можна стверджувати, що ми і держава готові до субсидіарності.

- Але те що Карітас переміг у конкурсі «Благодійник року» фактично є свідченням суспільного визнання його діяльності...

Звичайно, нам – представникам УГКЦ – оцінювати суспільну ефективність Карітасу не дуже коректно. Але те що суспільство дало таку оцінку, це власне найвищий і є найбільш об'єктивний ступінь народного визнання. Це є свідченням виходу Карітасу на той рівень, який робить нас чільним гравцем на українському полі соціальної роботи і благодійності.

http://arleons.com/caritas-ua.org/index.php?option=com_content&task=view&id=255&Itemid=21